

[H. P. Clausen]

er, at lovforslaget intet ændrer i den hidtidige praksis i og omkring Rigsrevisionen. Der ændres ikke i forholdet mellem statsrevisorerne og rigsrevisor, og hvad der er helt afgørende, der ændres ikke i de hidtidige relationer i praksis mellem Rigsrevisionen og ministerierne.

For en ordens skyld skal jeg repetere bemærkningernes klare formulering herom, og jeg citerer fra bemærkningerne, side 3:

»Der vil i fremtiden være samme mulighed som hidtil for, at ministrene kan indgå aftaler med rigsrevisor om oprettelse af interne revisioner m.v., ligesom rigsrevisor fortsat vil være forpligtet til som i hidtidigt omfang at bistå ministrene med tilrettelæggelsen af regnskabsførelsen m.v.«.

Der opregnes helt konkret som eksempler områder, hvor en sådan bistand ydes, for at det kan være helt klart, at praksis kan og skal fortsætte som hidtil. Der bliver ikke afvigelser fra det hidtidige princip.

Under drøftelserne af lovforslaget med regeringen har det vist sig, at regeringen forudser, at der i fremtiden kan blive behov for at oprette nye interne revisioner i ministerierne. Det er der også taget højde for i lovforslaget. Der skal nedsættes et sagkyndigt udvalg med en sammensætning, som er foreslået af regeringen. Udvalget skal undersøge omfanget og karakteren af administrationens behov, vurdere de økonomiske konsekvenser og også fremsætte forslag til en eventuel finansiering, så ingen døre er lukket med hensyn til en husholderisk og effektiv tilrettelæggelse af statens revision. Ingen, heller ikke præsidiets, er interesseret i en dobbeltdækning af opgaverne eller accelererende udgifter.

Overflytningen berører naturligvis også placeringen af Rigsrevisionens personale. Problemerne i den forbindelse er gennemgået meget nøje og løses, som det også fremgår af lovforslaget, i overensstemmelse med den praksis, der er fulgt i parallelle situationer, f.eks. ved statsinstitutioners overgang til amtskommuner.

Så er der endelig tidspunktet for lovforslagets ikrafttræden. Oprindeligt var det præsidiets ønske at få lovforslaget fremsat og vedtaget, så skæringsdatoen kunne blive den 1. januar 1991, men valget kom i vejen, og som lovforslaget foreligger nu, forudsætter det, at det i sin helhed træder i kraft den 1. marts i år med finansiel virkning fra finansårets begyndelse. Når vi ser

på datoen i dag og regner på de arbejdsdage, der er tilbage i Tinget i februar måned, er det indlysende, at den 1. marts heller ikke holder som skæringsdato. Vi må i udvalget finde frem til en realistisk termin.

Jeg har så kun tilbage på præsidiets vegne at anbefale dette efter min mening for Folketinget principielt vigtige forslag til Tingets velvillige behandling.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Udvalget for Forretningsordenen. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af lovforslag nr. L 100:

Forslag til lov om medlemskab af folkekirken, kirkelig betjening og sognebåndsløsning.

Af kirkeministeren (Torben Rechendorff).
(Fremsat 30/1 91).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Hanne Andersen (S):

Hensigten med lovforslaget er at samle de bestemmelser, der handler om medlemskab af folkekirken, ophør af medlemskab, medlemmernes ret til kirkelig betjening og sognebåndsløsning. Vi er enige med ministeren i, at disse bestemmelser hører sammen. At medlemmerne af folkekirken som hovedregel hører til menigheden i det sogn, hvor de bor, er hele ideen bag sognekirken.

Efter lovforslaget får medlemmer, der flytter til udlandet, ret til kirkelig betjening af præsterne i det sogn, hvor de boede inden udrejsen, når de midlertidigt er her i landet eller holder ferie her. Det er en naturlig fornyelse. At bo og arbejde i udlandet i kortere eller længere tid er blevet almindeligt for mange mennesker, og